

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת
ויגש
ז' טבת שנת תשפ"ב
לפ"ק
שנה 3, גליון 11
(63)

יִצְחָאֵלְאִוֵר עַל יְדֵי אֲנֻסוֹת הַיָּמִים הַקּוֹדֶשׁ הַרְסֵלֵךְ

כבר טענה: "עשו לי עוול, פגעו בי, אני מתחיל לשתות, אני מתחיל ללכת בשרירות ליבי, אני הולך לעזוב את הדרך הטובה", הכל בגלל הטענה שיש לו: "למה אני סובל בחינם? מה אני אשם?"

ויהי היום, ונסע המלך עם שריו לתפס חיות. (שקורין נאוקאוייע)

לצוד חיות

כך היה נהוג בעבר, היום זה עדיין קיים בארצות מסוימות, אנשים שאוהבים לצוד חיות, זה הבילוי שלהם; לאחרונה גם היה בחדשות שגשיא רוסיה נסע לצוד חיות.

ובאו למקום נאה, ונהר מים לפני המקום ההוא. ועמדו שם לנוח ולטייל, והניח עצמו המלך לשכב, וכא על ידעתי המעשה הנ"ל שעשה, שגרש את הבר הנ"ל פחנם, כי ממה נפשך: אם הוא בן המלך לא די שנתחלף? מדוע יהיה נתגרש מכאן? ואם אינו בן המלך גם כן אין מגיע לו לגרשו, כי מה חטא? והיה המלך חושב בזה ומתהרט על החטא והעוולה הגדולה הזאת שעשה,

אין לו פנאי לחשוב

רואים פה דבר מעניין, כשאדם עסוק, כשאדם טרוד, אין לו אפילו פנאי לחשוב: "אני עושה טוב או לא טוב?" "מה עשיתי?" "למה צעקתי?" "למה התרגזתי?"

מה אשתך אשמה?

רוב האנשים נמצאים במצב הזה, רצים ורצים, עסוקים, באים והולכים, צריכים לסדר עניין כזה ואחר, האדם אפילו לא קולט שהוא צריך להתבונן, תעצור לדקה אחת, תתבונן: "אני צודק או לא צודק? אני צועק ואני מתרגז, למה? מישהו חייב לי משהו?" האדם אפילו לא קולט, מה אשתך אשמה אם לא הסתדר מה שרצית! מה אשתך אשמה שלא הצליח האוכל! מה אנשים בכלל חייבים לך!?

מה כל המרוץ הזה?

רבינו אומר (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן י'). "מה שהעולם רחוקים מהשם יתברך ואינם מתקרבים אליו יתברך",

שבת קודש פרשת וירא, שנת תשפ"ב לפרט קטן, שבת ראש הישיבה שליט"א בווייליאמסבורג יע"א. בבוקר לאחר התפילה ב'קידושא רבא' המשיך ראש הישיבה את השיעור בספר הקדוש 'סיפורי מעשיות', מעשה יא, מבן מלך וכן שפחה שנתהלפו.

תקציר:

רבינו מספר, שהחליפו את בן המלך בבן השפחה, והעם התחילו לדבר מזה בשקט שבן המלך הוחלף, באמת 'בן השפחה' הוא בן המלך. יום אחד הלך מישהו וגילה את הסוד לבן המלך, שאומרים על בן השפחה שבאמת הוא הבן של המלך, התחיל בן המלך לגרום נזקים לאביו של אותו בן, שבאמת הוא היה אביו, לאחר מכן מת המלך ובן המלך קיבל את המלוכה, התחיל המלך החדש לעשות עוד יותר רעות לאותו אחד, נענה ההוא לבנו: יש לי רחמים גדולים עליך, כי ממה נפשך, אם אתה בני בוודאי אני מרחם עליך; ואם אתה לא בני, אלא בן המלך האמיתי, אני עוד יותר מרחם עליך, כי המלך רוצה לעקור אותך, לכן אתה חייב לברוח מפה. זה חרה לו מאוד, "למה זה מגיע לי שאצטרך לברוח?! מה אני אשם!?"

ממשיך רבינו הקדוש ומספר:

אך המלך הנ"ל (דהיינו זה שנעשה מלך תחת אביו, כי נדמה שהוא הבן מלך מחמת החלופה) היה רובה לו בכל פעם חצי רעתו, זה אחר זה, ונתישב הבר הנ"ל לעקר משם. ונתן לו אביו ממון הרבה והלך לו. וחרה לו הדבר מאד לבר הנ"ל (אשר הוא באמת בן המלך) על אשר נתגרש ממדינתו פחנם, כי הסתפל בעצמו: למה ועל מה מגיע לי זאת להתגרש? אם אני בן המלך, בוודאי אינו מגיע לי זאת, ואם אינו בן המלך, גם כן אינו מגיע לי זאת להיות בורח פחנם, כי מה חטא? וחרע לו מאד, ומחמת זה לקח את עצמו אל השתיה, והלך לבית הזונות, ורצה לבלות בזה את ימיו להשתפר ולילך בשרירות לבו מחמת שנתגרש פחנם.

והמלך הנ"ל תפס את המלוכה בחזקה, וכשתיה שומע, שיש איזה אנשים, שמרגנים ומדברים מהחלופה הנ"ל, היה מענישם ונקים גם מאד, ומלך בתקף ועז.

למה אני סובל בחינם?

כשנתבונן טוב נראה שרובם ככולם מעם ישראל שסרים מדרך היהדות רחמנא ליצלן, הם לא מרוצים, עשו להם איזה שהוא עוול בעבר, אם מהאבא והאמא, או על ידי סבא, או בישיבה, או מאחד המלמדים וכדומה, לכן יש לו

עכשיו כשיתברר לכולם האמת ...

ככה זה עם כל אדם, לכל אחד יש דברים שלא שייך לדבר עם אנשים, אצל כל אחד זה בדבר אחר, לאחד קשה לספר לחבר: "אני מחפש עבודה", כי הרי הוא מספר לכל אחד שיש לו כסף, עכשיו תתברר לכולם האמת ... השני כן יכול להגיד את זה, הוא לא מתבייש לספר שהוא איבד את העבודה שלו, את רכבו, את כספו, אבל דבר אחר הוא לא מסוגל לספר, הוא לא יכול לספר לאף אחד: "אין לי שלום בית", הכל רק הצגה, אנחנו הולכים, ואנחנו באים, אנחנו יוצאים לאכול, אבל הכל רק משחק שאנחנו מציגים שיראה כאילו יש לנו שלום בית ..."

אני ילד קטן ...

בן אדם עושה 'ברוגז' על אשתו, כי היא אמרה מילה, למי הוא יכול לספר את זה? למי הוא ילך ויגיד: "אני ילד קטן, אשתי אמרה לי מילה ואני כבר עושה לה 'ברוגז' זמן רב", אתה יכול לספר את זה רק להשם יתברך!

הרי אני אדם חשוב ...

למי אני יכול לספר: "יש לי ניסיון קשה"? למי אני יכול לספר: "נפלתי בדברים רעים"? הרי אני אדם חשוב, הרי החבר שלי יעזוב אותי!

זה באמת חסר הגיון

תמיד כשמדברים מעבירות חושבים 'כנראה מדברים מאנשים רחוקים ...'; אדם שמנהיג קהילה ניגש אלי, אני לא יכול לספר עם פרטים, הוא אדם חשוב, הוא אומר לי: "אני חייב להגיד לך, אתה הצלת לי את החיים, הסתבכתי בניסיון, באשת איש, היה חסר כחוט השערה עד שאחטא רחמנא ליצלן, בדיוק אז מצאתי שיעור מראש הישיבה וניצלתי", אני מסתכל עליו, 'אתה הרי ממונה מטעם הקהילה שאיתך יכולים לדבר, אתה עוסק עם אנשים וכו', השתגעתי?!' הוא רואה שאני מתפלא, והוא אומר לי: "אל תשאל אותי מה היה הסיפור, זה באמת לא יתכן, זה חסר הגיון, אבל כך הוה מעשה, הייתה במרחק שלחוט השערה שאכרת לגמרי מהעולם הזה ומהעולם הבא, לא היה חסר הרבה שאכשל עם אישה זרה רחמנא ליצלן, ברוך השם שמצאתי את רבינו, מצאתי את הדיבורים הפשוטים של היכל הקודש וזה הציל אותי!"

קצת שכל

בשומעי את הסיפור ראיתי שוב שאדם לא יכול לספר הכל, למי הוא ילך לספר: "יש לי ניסיון עם אישה זרה"?! אפילו לרבי שלו הוא לא יכול לספר את זה, שלא לדבר מלספר לסתם אנשים - את זה הוא בוודאי לא יכול לעשות, אם תספר לאנשים: "יש לי ניסיון לעשות עבירה", יחשבו השתגעתי? מה קורה איתך? אתה הרי אדם נורמלי?! כי רבינו אומר (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א', סימן עב) "שמי שהוא חכם אמת קצת, אינו נחשב אצלו זאת התאוה לשום ניסיון. אפילו אם תתבע אותי אישה יפה במקום סתר, שיהיה בידו למלאות התאוה, הוא אצלו רק שטות ושגעון, ואינו נחשב לו לניסיון כלל", אדם שיש לו רק קצת שכל אין

למה אנשים רחוקים מהשם? מחמת שאין להם ישוב הדעת, והעיקר - להשתדל ליישב עצמו היטב, מה התכלית מכל התאוות ומכל ענייני העולם הזה, הן תאוות הנכנסות לגוף, הן תאוות שחוץ לגוף, כגון כבוד, ואזי בוודאי ישוב אל ה' העיקר הוא לעשות חשבון כל יום ולשאול את עצמו: 'מה? מה התכלית של כל התאוות וכל השטויות, כמו כבוד וכדומה, מה ארוויח מלרדוף אחרי כל תאוותי?' הרי לא נשאר כלום מבן אדם, רק מעט עבודת השם יתברך שאדם חוטף בזה העולם, כשמתבוננים בראש צלול רואים שבאמת הכל שטויות, וחוזרים להשם יתברך. ממשיך רבינו ואומר, למה באמת אין לאדם ישוב הדעת? כי הוא לא בשמחה, האדם כל כך ממורמר מכל מה שעובר עליו, אם אדם היה מתחיל לשמוח בנקודות הטובות שיש לו, הוא היה מקבל יישוב הדעת, והיה יכול לשבת קצת ולחשוב "מה כל המרוץ הזה? מה כל הענין שבשבילו נבראתי? אני מסתובב פה כמו טיפש, אני קם בבוקר והולך לישון, אני בא והולך, אני לא עושה כלום".

אתה עושה לי מרה שחורה!

תמיד כשמגיעים הימים הנוראים, מגיע ראש השנה, מגיעים זמנים רציניים, או כשמתחילים לדבר מה'תכלית', שומעים איך אנשים אומרים: "אתה עושה לי מרה שחורה!" כל זמן שהוא הולך מפה לשם, קורים דברים ... אז הוא רגוע, ברגע שהוא מתחיל לחשוב מהתכלית, "מה התוכניות שלי? ריבוננו של עולם מה אני עושה פה?" מתחיל להיות לו חושך בעיניים, נהיה לו 'מרה שחורה'.

אני לא בעל הבית על עצמי?

כששומעים חדשות שאחד מת לא עלינו נהיה בלגן, אנשים ממש משתגעים, אומרים: "אל תדבר מזה, אני לא יכול לחשוב מזה" לצערנו שמעו כעת בחדשות שניתקו מכשיר הנשמה מילדה צעירה, אנשים נבהלים מאוד: "מה פירוש שאני לא בעל הבית על עצמי? אולי אני אמות!"

צרות צרורות לאחריים

זה מה שהיה עם המלך, הוא עולל צרות צרורות לאחריים, ואף פעם הוא לא התבונן מה הוא עושה, ברגע שהוא רק הלך קצת לנוח הוא התחיל לחשוב מכל מה שהוא עולל לאנשים, הוא התחיל להתחרט על זה.

וְלֹא יָדַע לָתֵת עֲצָה לְנַפְשׁוֹ מִה לַעֲשׂוֹת בָּזֶה, וְאִי־אֶפְשָׁר לְדַבֵּר מְדַבֵּר בָּזֶה עִם שׁוֹם אָדָם לְהַתְּיַעֵץ עִמּוֹ.

אולי זה באמת נכון

רבינו אומר פה דבר עצום, המלך לא ידע מה לעשות, כי ללכת לדבר עם אנשים לברר אם זה אמת הוא הרי לא יכול, כי 'אולי זה באמת נכון' ויורידו לו את הכתר.

רק ב'התבודדות' יכולים לדבר

בכל פעם כשלומדים את הסיפור הזה אני מתבונן מה רבינו אומר לנו פה; יש דברים שלא שייך לדבר עם אנשים, יש דברים שרק ב'התבודדות' יכולים לדבר, אני לא יכול לספר לאנשים מי אני, את כל מה שעשיתי, כי יסלקו אותי ממלכותי, לכולם יתברר מי אני.

בכיתה ג' ביישו אותי

מה זה נקרא התבודדות? תשוחח על כל ענייניך עם השם כפי שהיית משוחח עם אדם, אנשים באים לשאול אותי: "האם יש לראש הישיבה כמה דקות בשבילי, אני רוצה לספר את כל העבר שלי", לאחרונה קיבלתי מכתב מאחד, הוא כותב לי שהוא רוצה לכתוב לי את כל עברו, "כי ככה ראש הישיבה יבין יותר טוב מי אני, סתם ככה כשראש הישיבה עונה על השאלות שלי יכול להיות שהוא לא יודע בדיוק מי אני, לכן אני רוצה לספר לראש הישיבה על אבא שלי, על הסבים שלי, על המוצא שלי..." זה בדיוק נקרא 'התבודדות' הולכים אל השם יתברך, ומתחילים לשוחח: "השם תעזור לי, אני רוצה לספר לך את כל העבר שלי, בכיתה ג' ביישו אותי וכו' וכו'" וכן הלאה, מתחילת הילדות עד עכשיו.

לא זורקים צלחות אחד על השני...

למי אספר שאין לי שלום בית? רק להשם יתברך! רוב האנשים לא חיים ביחד האיש והאשה, לא 'רוב' אלא 'כמעט כל האנשים'; כשאדם אומר "יש לי שלום בית" - הכוונה היא שלא זורקים שם צלחות אחד על השני ... אנשים חושבים ש'בעיות בשלום בית' הכוונה שזורקים חפצים אחד על השני, רבים כל היום, אבל האמת היא שאפילו אם לא זורקים חפצים זה עדיין לא נקרא 'שלום בית' כשהבעל והאשה חיים כל אחד חיים נפרדים, ממש נדיר שיהיה לאדם 'שלום בית' - שהאיש והאשה יחיו יחד כמו איש אחד, את זה לא שייך להשיג רק כשיש כמה דברים, יש 'צדיק', 'מוותרים' ו'מחפשים את הטוב' אצל השני.

גם אצלי יש חסרונות

כל אחד רואה טוב אצל עצמו, כשאתה מתרגז - "אז איבדתי שליטה", וכשהיא מתרגזת זה לא מובן - "מה היא צועקת? היא לא מסוגלת להתאפק?!" אבל כשמצייתים לרבינו ייתכן שלום בית אמיתי, אני רואה את הטוב שלה, היא אשה טובה, אמנם יש לה חסרונות אבל גם לי יש חסרונות, אם נלך ל'יועץ שלום בית' אוכל לסדר טענות טובות עליה, וגם היא תוכל לסדר טענות ברורות כנגדי, אני לא רוצה שמישהו יעלה את החסרונות שלי, היא גם לא רוצה שמישהו יעלה את חסרונותיה.

משהו קרה איתך

חכמינו זכרונם לברכה אומרים (יבמות כה): "אדם קרוב אצל עצמו" אדם מורגל לטבעים שלו מאז לידתו, לכן כשמתחנתים עם אשה שמגיעה מסוג בית שונה, לא כפי שאתה מורגל, אתה צריך לחפש את הטוב שלה, ולעשות מזה עסק שלם, אם התחלת להתעצבן ממנה - אתה צריך לחזור בתשובה, היא לא השתנתה בכלום, משהו קרה איתך.

היא לא חייבת להתקרב

אם השם יתברך עזר לך שהתחנת, אתה חייב לראות שיהיה לך 'שלום בית'; אם יש לה אופן חשיבה שונה, מותר לה לחשוב באופן שלה, היא לא חייבת לחשוב כמוך! אפילו

אצלו את כל הניסיון של תאוות גיאוף, אפילו אם הוא יוכל לעשות את זה, אם האדם הזה אפילו קצת חכם באמת, זה בכלל לא ניסיון אצלו.

תבכה אל השם יתברך

ואם אתה לא ה'חכם אמת קצת', כן נפלת רחמנא לצלן, למי תלך לספר את זה? את זה הרי אי אפשר לספר לאף אחד, תספר את זה להשם יתברך, קח את העצה של התבודדות, תבכה אל השם יתברך: "רבונו של עולם נכשלתי בניסיון, תעזור לי, אני רוצה לחזור אליך".

קוליטוס, קרוהן, צרבות,

רבינו אומר (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כד) שכל המחלות באות מעצבות ומרה שחורה, כל הרופאים אומרים פה אחד, שאדם שאוכל את הלב ביסורי נפש, מדברים שעוברים עליו, זה גורם למחלות במעיים; מקבלים קוליטוס, קרוהן, צרבות וכדומה, יש אנשים שלא יכולים לחיות בלי כדורים, הכל מגיע מזה שהאדם אוכל את הלב מבפנים, האדם עובר קשיים שהוא לא יכול לספר לאף אחד, אין לו עם מי לשוחח על זה, אם הוא היה לוקח את העצה של התבודדות הוא היה נשאר בריא ושלם, תנסה את זה, תגיד להשם: "רבונו של עולם עובר עלי זה וזה, רבונו של עולם תעזור לי".

זה עוזר רק באופן זמני

אנשים משלמים סכומי ענק כדי ללכת לדבר עם בן אדם, האיש הזה מבקש מאה, מאה עשרים דולר לשעה, זה עוד זול, ואני מרגיש כל כך טוב, ההוא מקשיב לי. האדם מתחיל לספר: "אתה יודע, רדפו אותי בתור ילד, אמא שלי עשתה לי ככה, אבא שלי עשה לי ככה, אתה יודע כל מה שעברתי..." האדם מרגיש כל כך טוב, מישהו מבין אותי, מישהו מקשיב לי, אבל הבעיה עדיין קיימת, הכאב לא יוצא מהאדם, זה עוזר רק באופן זמני, היום ומחר האדם מרגיש טוב, אבל עוד מעט אני צריך ללכת לעוד אחד להשיח את הלב, כי זה נשאר בתוך הלב, אם האדם הזה היה לוקח את העצה של רבינו, הוא היה הולך לאיזה פינה, ובוכה להשם יתברך, הוא היה מספר לו את כל הכאב שבתוכו - הוא היה מתרפא לגמרי.

חצי כבר פעלו

צריך לדעת ש'תפילה' ו'התבודדות' הן שני דברים נפרדים, בליל שישי (פרשת וירא) בשיעור כבר דיברנו מזה.

כולם מסתובבים ומספרים 'סיפורי תפילה', "מישהו הרגז אותי, ביקשתי מהשם והתפטרתי ממנו", "היה לי קושי עם ילד, ובקשתי מהשם והמצב השתפר", זה העניין של 'תפילה', שאדם יבקש מהשם כל דבר שהוא צריך, לדוגמה "רבונו של עולם, אני בא הביתה תעזור לי שתהיה סעודה יפה" וכדומה, ברוך השם חצי כבר פעלו, כל אחד עוסק ב'תפילה', מבקשים מהשם, אבל אחר כך יש את העניין השני שזה 'התבודדות', זה אני לא יודע אם יכולים כל כך מהר להכניס בבן אדם; בהתחלה מאוד קשה לעשות את זה.

כשזה מגיע לדברים טובים, מפריע לבעל: "למה אשתי לא רוצה להתקרב לרבינו כמוני?" היא לא מחוייבת להתקרב, יכולים לחיות 'חיים טובים ומתוקים' אפילו כשהאשה עוד לא מקורבת לרבינו, היא הולכת להיות מקורבת.

תהיה אתה החברה שלה!

"אבל היא מדברת כל היום עם החברות שלה", אם כך תהיה אתה החברה שלה! למה היא מדברת עם החברות שלה? כי יש ביניהן הבנה, אם תהיה ביניכם הבנה היא תתחיל לשוחח איתך.

הכרת הטוב ...

מוהרא"ש היה גדול מאוד, מוהרא"ש ידע הכל וראה הכל, כשגילו אצל הרבנית את ה'מחלה' השם ישמרנו, מוהרא"ש לא רצה שהיא תיקח טיפולים, מוהרא"ש אמר לה: "אם לא תיקחי טיפולים את תתרפאי!" מוהרא"ש בכה וצעק שאם אשתו תיקח טיפולים מוהרא"ש יסתלק מהעולם, ואחר כך היא תסתלק; אבל כשהיא התעקשה וטענה שהיא דווקא כן רוצה לקחת כימותרפיה עזר לה מוהרא"ש שהיא תוכל לעשות את זה, ולא סתם עזר, אלא מוהרא"ש התקשר אלי כל יום אם אני יכול לארגן לו רכב עם נהג, כשהיא סיימה לקחת את הטיפולים קנה מוהרא"ש לבחור שעזר לו להסיע את אשתו - גביע כסף עם חריטה שזה בתור "הכרת הטוב ...". וכך הוה, קודם הסתלק מוהרא"ש מהעולם ואחר כך אשתו; כשהלכתי לנחם את הרבנית [כבר דאגו שאהיה מוכרח לצאת משם כמה שיותר מהר, שלא אדבר איתה מידי הרבה ...], היא בכתה למה היא לא צייטה למוהרא"ש, היא אמרה: "הוא באמת אמר לי את זה, אבל אנחנו לא האמנו שזה באמת ככה ...".

אני יעזור לה בדרך שלה

זה לימוד בשבילינו, ברוך השם אני בריא, ברוך השם אשתי בריאה, אבל היא חושבת אחרת ממני, אעזור לה בדרך שלה. בוודאי הבעל יכול להגיד את דעתו וצריך להגיד את דעתו, 'שלוש בית' לא נקרא: "אני לא עושה כלום, אני לא אומר כלום אני לא שווה כלום", לא! 'שלוש בית' פירושו: "אני שווה ואני אומר את דעתי", אבל אם היא רוצה אחרת, אם היא חושבת אחרת, מותר לה לרצות ולחשוב כפי שהיא רוצה; זה היה מוהרא"ש.

התרפאה בלי טיפולים

היה גוי שהיה משכיר מקום באומן למוהרא"ש, שמוהרא"ש יוכל לערוך שם את המניין שלו בראש השנה, שנה אחת רצה הגוי לקחת למוהרא"ש את המקום, שיותר לא יוכלו להתפלל שם, אשתו של הגוי קיבלה את המחלה הידועה, אמר לו מוהרא"ש: "אם אתה מרשה לי להמשיך להתפלל כאן היא תתרפא בלי טיפולים", היה להם אמונה והם הסכימו להמשיך להרשות למוהרא"ש להתפלל שם, לאחר מכן הם הלכו לעשות עוד בדיקה והתוצאה היתה שהיא בריאה ושלמה.

מניין פרטי באומן

למה מוהרא"ש עשה מניין פרטי באומן? למה מוהרא"ש

לא התפלל בקלויז? אלא מוהרא"ש אמר: "תסתכל בשולחן ערוך, שם כתוב (אורה חיים סימן תקפ"א סעיף א', ברמ"א) אם השליח ציבור שונא אפילו אחד מבית המדרש, לא רק זה שהוא שונא - לא יוצא ידי חובה, אלא אף אחד מבית המדרש לא יוצא ידי חובת התפילה והתקיעות" לכן נפרד מוהרא"ש והלך להתפלל במניין פרטי, כדי שלא יהיה מחלוקת.

אנחנו הולכים להשלים ...

זה הפוך ממה שאנשים חושבים: 'שלוש' לא נקרא להתפלל ביחד עם הזולת, 'שלוש' נקרא שלא רבים, כמו שכתוב בפרשה הקודמת: "ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני לבינך ובין רועי ובין רועיך ... הפרד נא מעלי" (בראשית יג, ח - ט), אברהם אמר ללוט: "כדי שלא תהיה מריבה ביני לבינך, ובין הרועים שלי לבין הרועים שלך ... לכן תפרד משנותי", אומר על זה בעל הטורים: "ויפרדו" איש' מע'ל' אחיו' אבר'ם" (שם, יא - יב) "סופי תיבות 'שלוש', לומר כדי לעשות שלום נתפרדו", זה חידוש יפה, כי זה נקרא 'שלוש', אם אתה עושה מה שאסור, אתה לא מתנהג כמו יהודי, הכבשים שלך רועים בשדות אחרים, אנחנו הולכים לעשות שלום ואני אפרד ממך!

זה נקרא לא להתערב בעסקים של השני

אגב, אני לא שומע הרבה את ה'שיחות חברים' בקול ברסלב, אבל לאחרונה שמעתי שמישהו אומר שם על הפסוק (שם פסוק ז') "ויהי ריב בין רועי מקנה אברם ובין רועי מקנה לוט" איך התחילה המריבה? כי הרועים של אברם הסתכלו על הזולת, הם הוכיחו אל רועי לוט על העבירה של גזל שהם רועים בהמותיהם בשדות זרים, לא צריכים להתערב בעסקים של השני ... - את זה אסור לומר ולשמוע! זה נקרא להתערב בעסקים של השני! אם אני רואה שאתה רועה בשדות זרים אני לא יכול להיות ביחד איתך, אני לא מתרחק ממך כדי לעשות מחלקות, להיפך, כל זמן שאנחנו יחד - נריב, כשנפרד נוכל להיות בשלום, כמו שאומר שם בעל הטורים.

ונתעצב בדאגה מאד, ואמר להשרים לשוב, כי מאחר שנפלה עליו דאגה, אין צריכין עוד לטיל.

מה שווה כל החופשה

כי מה שווה כל החופשה אם זה עושה לי דיכאון, אם זה עושה לי מרה שחורה, לכן החליט המלך לנסוע הביתה, שיהיה שוב עסוק וכך הוא לא יחשוב יותר ...

יעזור השם יתברך שיהיה לנו יישוב הדעת, שנתבודד קצת כל יום עם השם, שנשאל את עצמינו: "מה אני רוצה פה? מה זה שאני מסתובב פה בעולם? למה אני רב עם אשתי, עם ילדי?" כך יהיו לנו חיים טובים עם השם יתברך.

יעזור השם יתברך שנציית לרבינו וכך יהיו לנו חיים יפים, אמן.

לאחר מכן שר ראש הישיבה שליט"א את הניגון: "שבת קדשנו, מחמד עינינו, מהר עננו, בזכות רבינו. אשרינו אשרינו, מה טוב חלקינו, שזכינו להתקרב לרבינו".